

Dr. Baji Sándor

(1955-2020)

Szomorúan és mély megrendüléssel tudatjuk a gyermekorvos társadalommal, hogy életének 65. évében, 2020. augusztus 11-én elhunyt Dr. Baji Sándor, a Békéscsabai Réthy Pál Kórház Gyermeosztályának osztályvezető főorvosa. Hiába élünk együtt megszületésünktől fogva a halállal, mégsem tanultuk meg elfogadni. A halálhír különösen megrázó és irreális elem az ember életében.

Bizonyára jobb és praktikusabb lenne egy tényszerű, életrajzi adatokat közlő megemlékezés, de ez részünkről inkább egy személyes nekrológ lesz, mivel közel 40 éves munkakapcsolatunk napi szintű problémamegoldásra, közös gondolkodásra, baráti gesztusokra épült.

Halála percéig dolgozott. Augusztus 10-én még ő látta el az ügyeleti szolgálatot, másnap saját osztályán érte a halál. Egészségesnek hittük, hiszen a túlterheltségen kívül soha nem panaszkodott. Halálának híre a szomszéd városból jött, amely egyszerre két gyermekosztályt is gyászba borított: Gyulát, ahol szakorvossá és nefrológussá, vezető szaktekintéllyé vált és Békéscsabát, ahol osztályvezetőként szabadon kibontakoztathatta szakmai elképzeléseit.

Néhány életrajzi adat elengedhetetlen Dr. Baji Sándor főorvos pályájának megértéséhez. Békéscsabán született 1955. október 7-én. Orvosi tanulmányait a Szegedi Orvostudományi Egyetemen folytatta, 1981-ben summa cum laude végzett. Első munkahelye a Gyulai Pándy Kálmán Megyei Kórház volt, ahol Dr. Márkus Vera osztályvezető főorvosnőtől tanulta meg a gyermekgyógyászat alapismereteit, a szakmai alázatot és az igényességet. Végigjárta a szokásos vidéki kórházi életutat: gyermekorvosi, később nefrológiai szakvizsgát szerzett, adjunktusi, majd főorvosi kinevezést kapott. 1996-tól Dr. Sipos Péter osztályvezető főorvos helyettese. 12 éven át volt ebben a pozícióban, amíg 2008-ban megpályázta a Békéscsabai Városi Kórház osztályvezetői állását, ahol nagy küldetéstudattal vetette bele magát a beteg gyermekek ellátásába. Minden esetben képes volt az adott környezethez, időhöz és betegséghez illő döntések meghozatalára.

Közel három évtizeden át tanított a helyi főiskolán, 2017-ben címzetes főiskolai docens címet adományoztak számára.

Élete utolsó percéig osztálya minden rezdüléséről tudott, mindent számon tartott, minden munkatárssal élő, tevékeny kapcsolata volt. Mindig fontosnak érezte az osztályos kollektíva összetartását, ezért rendszeresen szervezett családi napokat, vagy éppen benevezte osztályát a békéscsabai fesztiválok közösségi programjába. Szinte kínosan előzékeny, udvarias és szolgálatkész volt. Úgy érezte, ő a gyógyításra kapott lelki adományt, talentumot, ezért nem lehet elvégzetlen feladat.

Elvesztettünk egy barátot, akivel szinte napi kapcsolatban voltunk, mindig együtt utaztunk rendezvényekre. Közös utazásaink többnyire hosszúra nyúltak, hiszen az ország délkeleti szögletéből útnak indulni bármely irányba nem kis távolság – így alkalmat adtak tartalmas beszélgetésekre.

„Modern társadalmunkban egy ember az élete folyamán szükségszerűen egy vagy több krízisidőszakon és néhány individuális meghasonlásokon is átesik.” (Houellebecq) Neki az utóbbi időben a körülmények szerencsétlen alakulása folytán krízishelyzetekből is több jutott. Humán erőforrás hiánya miatt adódott állandósult aggodása az osztálya iránt. Az utóbbi időben rendkívüli körülmények között, szinte lehetetlen helyzetben próbálta a szakmaiságot megőrizni. Már nem maradt rekreációs ideje, ügyelet-készenlét állandósult és ennek a folyamatos állapotnak foglya maradt.

Ő is részese volt a két kórház (Gyula, Békéscsaba) összevonásának, így lett egy test, két lélek házassága. Ezzel a lépéssel a nagyobb megyei osztály személyzetével is segítette Békéscsabát.

Három hónap múlva vonult volna nyugdíjba, de a szakmát még nem kívánta lezárni, szeretett volna a betegek gyógyításában aktívan részt venni. Készült a közelgő nyugdíjas évekre, kertés házba költözött és unokájával több időt tervezett együtt tölteni.

Élt 64 évet. Szüleit ismerve, a genetikai tartalék 20 év veszteséget jelentett. Ez írható fel a túlhajszolt életvitel számlájára. Ezek az ügyelettel, készenléttel, folyamatos elérhetőség okozta stresszel járó nem kárpótolható veszteségek.

Dr. Baji Sándor elment a minden élők útján. Számos kollégája, barátja, tanítványa és tisztelője kísérték utolsó útjára. Hamvait augusztus 19-én helyezték örök nyugalomra a békéscsabai Ligeti úti temető családi sírjába.

A búcsúzás mindig fájdalmas. „Vita moratuorum in memoria vivorum est posita” – az elhunytak életét az élők emlékezete őrzi.

Sipos Péter és Kövesdi József

Gyula, Gyermekosztály